

Jeg tænkte, havde jeg en Kvinde været,
 som Gud os skabte, til ved Kærlighed
 at frelse Mænd, saa havde jeg maaske
 ved min formaa't at frelse denne Mand,
 der nu har valgt en Djævel til sin Hustru.
 O, Romney, Romney, o min Ven og Frænde,
 som kunde været min, min elskede! — —

Hvor man kan græde, ofte blot af Træthed!
 hvis nogen havde set mig nu, saa vilde
 han paastaa't, at jeg elsked' denne Mand,
 og bragt mig til at smile af Foragt.
 Vi Kvinder, vi maa stundom give tabt
 og græde, som jeg nu, o, græde ud!
 Men hvorfor græder vi? spørg ikke derom;
 I tænker vel, vi har forspildt et Liv,
 en Verden mistet — eller og et Hjerte;
 paa ingen Maade! vi har anstrengt os,
 har gaaet for langt i Blæst, har talt for meget.
 Saa græder vi, som Sjæl og Legeme
 brød op i Strømme — som jeg nu, i Nat.
 Dog, lide Kvaler for en andens Skyld,
 det er og bliver engang Kvindedont.
 Blandt Mænd er Riddertiden længst forbi,
 men blandt os Kvinder træffer uformodet
 man Rester af de Tidens Sværmeri,
 skønt tit saa taabeligt, at allermest
 det minder om hin Ridder af La Mancha.
 I Fald Cervantes havde raadspurgt Shakespeare,
 var Don Quizote vist bleven til en Donna.“

Aurora skriver nu to Breve til England, det ene til en Ven, hvem hun beder sige Romney den fulde Sandhed, hvis han endnu ikke er gift, det andet til Lady Waldemar. Hun lader hende vide, at hendes skændige Adfærd mod Marian er opdaget, og paalægger hende, hvis hun er gift med Romney, da at blive ham en saa trofast, lydig Hustru, som det er muligt, at en Kvinde af hendes Slags kan blive; gør Lady Waldemar det, skal alt blive skjult for ham; men hvis ikke: